

Advent mellan hast och hopp

Förväntan är ett vackert ord, som låter som en spänd inre stillhet. Men det är svårt att fylla adventstiden med detta inre krav; – julhälsningar, inköp, stress... 2:a veckan i advent. En betraktelse av Josef Arquer

2009-12-14

Jordens lopp runt solen markerar vårt livs historia: utifrån cirkeln gör vi en linje, längre år från år. I den finns en förväntan om ett långt liv;

den riktar sig varje gång mot det nya året, som skall förlänga vårt liv, inte mot slutet. Utifrån tron gör vi linjen av Guds historia på jorden till en cirkel: ett öppnande inom oss för Kristushemligheten under kyrkoårets gång. Vi drar oss därmed undan från det rent naturbundna, himlakropparnas kretslopp. Kristus är medelpunkten i vår inre rörelse. Här handlar det inte om en obestämd väntan, utan om en förväntan, som är hoppet – hoppet om fullbordan.

Förväntan är ett vackert ord, som låter som en spänd inre stillhet. Men det är svårt att fylla adventstiden med detta inre krav; – julhälsningar, inköp, stress...

Det är inte lätt att dra sig undan denna yttre hets. Ett första litet steg för att befria oss från detta tumult runt omkring oss kunde vara att i ren förvåning fråga sig, varför förberedelsen inför advent och

”Stilla natt” kräver så mycket jäkt och stress. Det vore en början till besinning och ett bevästande av hoppet, som bygger på Gud.

I makt och härlighet

I början av advent har inte Kyrkan kommit till den ”Stilla natten” ännu. Innan dess låter hon oss i söndagsevangeliet betrakta ”slutet”, som hon kallar ”fullbordan”: Herrens återkomst. Den tillhör – inte mindre än jultiden – trons substans, men låter sig inte påverkas så mycket av känslan. De stämningsfulla bilderna saknas här. Kristi återkomst i makt och härlighet är – i omvändning av den naturliga följderna av orsak och verkan – så att säga orsaken till julen, till människoblivandet. Också den har att göra med den ”Stilla nattens” hemlighet, ty Herren ska komma ”som en tjuv om natten”.

Ty advent är en hoppets tid.
Adventljusstaken gör detta hopp

synligt genom att vara en symbol för det tilltagande ljuset. Att utsätta sig för detta ljus betyder att först vara medveten om skuggorna, som förmörkar det egna livet inifrån. Inte från oss kommer hoppet om fullbordan, utan från Gud. Det gäller framför allt att ta sig tid för bönen. Och det betyder också att göra klart för sig, att Herren, vars ankomst vi väntar på, alltid är här och alltid är kommande. Med ett ord av den helige Josemaría: ”Advent. Hur angelägen är inte denna tid för oss att förnya vår väntan, vår längtan, vår uppriktiga trängtan efter Kristi ankomst! Och Han kommer ju varje dag till din själ, i eukaristin! – *Ecce veniet!* – Se, Han kommer snart!, så ropar Kyrkan till oss” (Forja, 548)

Jorden skall själv bli himmel

Enligt Thomas av Aquino undervisade Herren oss om hoppet, när han lärde oss sin bön. Kardinal

Ratzinger kommenterade detta på följande sätt: ”Fader Vår är en hoppets skola – dess konkreta övning (...) En förtvivlad människa ber inte längre, eftersom hon inte hoppas längre; en människa, som är säker på sig själv och sin makt, ber inte längre, eftersom hon förlitar sig på sig själv. Den som ber, hoppas på en godhet och en makt, som övergår den egna förmågan. Bön är hopp om förverkligande(...) Allt vad vi hoppas på mynnar ut i ett enda hopp: Tillkomme Ditt rike, ske Din vilja såsom i himmelen så ock på jorden. Jorden skall bli såsom himlen, den skall själv bli himmel. I Hans vilja står allt vårt hopp.” Och den nuvarande påven avrundar tanken med ett ord, som en del lyhörda människor gjort till ett rättesnöre för sina liv: ”Att lära sig be är att lära sig hoppas, och är därför att lära sig leva” (Ratzinger Auf Christus schauen, s.26)

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
advent-mellan-hast-och-hopp/](https://opusdei.org/sv-se/article/advent-mellan-hast-och-hopp/)
(2026-04-07)